

ELISA J. SMITH

ASGARDOK II.
AZ ÖRÖKÖSÖK

Copyright © Elisa J. Smith, 2023

Asgardok II. - Az Örökösök
Javított, bővített kiadás

A könyv és részleteinek másolása, kinyomtatása, bármilyen formában történő sokszorosítása, vagy egyéb formátumú terjesztése csak a szerző írásos engedélyével lehetséges. Az e-könyv engedély nélküli másolását, jogtalan terjesztését a törvény bünteti.

ISBN 978-615-82261-1-0

Korrektúra: Horváth Annamária
Borítóterv: KTB Covers

Minden jog fenntartva!

* 2 *

“Bárhhol, bármikor, bárkivel megfordulhat a világ.”

Kertész Imre

* 3 *

Prológus

A hegység ormait hó takarta, az égbe meredező fákon csillogva szikráztak a sziporkázó jégcseppek, mikor a makulátlanul tiszta hómezőkön egy alak sebesen haladt át. Erős vállait és hátát takaró palást és sötét fonott haja lebegve suhant mögötte, a bőrcsizmája szinte alig érintette a havat, mikor a hegytetőre ért. Lenézett a mélybe, ahol egy ház rejtőzött a hegyek árnyékában, színes téglákból rakott kéményéből felfelé gomolygott a füstfelhő. A ház ablakaiból kifelé szűrődött a fény, megvilágítva a körülötte elterülő hótakarót.

Az alak nekidőlt az egyik száraz fenyőtörzsnek, orrcimpái ki-betárgultak, ahogy a házat figyelte. Órákig várhatott mozdulatlanul, mikor léptek zaját hallotta a ropogó hóban. Egy hasonló köpenyt viselő férfi a fenyő túl oldalára helyezkedett, ő is hosszasan nézte a hegy lába alatt elterülő világot.

A hosszú, fonott hajú alak szólalt meg először.

– Barátságos kis kunyhó – dörmögte, lehelete olyan fagyos volt, hogy nem is látszódott a hidegben, hangjában érezni lehetett a maró gúnyt. – Kár, hogy nem sokáig lesz az.

A később érkező férfi lehajtotta csuklyáját, arcát egy mély vágás csúfította. Megpróbált ugyan borostát növesztetni, de így is látszott a halántékától a szájvonaláig kígyózó seb.

– Miért nem igázzuk le őket most rögtön? – kérdezte a másiktól.

– Várnunk kell még azzal – felelte vontatottan a fonott hajú. – Nem szabad elsietnünk semmit. Mindennek a terv szerint kell haladnia.

– És a halandók? Ha megölnénk a családját, akkor könnyebb lenne. Esendőbbé válna.

– Légy türelemmel. A lánnyal rá érünk később foglalkozni.

– Mi lesz a feladatod? – A sebhelyes újra a házra meredt, szemében tükröződött a holdfény.

– Tartsd szemmel a lányt. De addig nem bánthatod, ameddig én azt nem mondom!

Akkor valaki lent a völgyben kinyitotta a ház bejárati ajtaját. Egy magas csokoládébarna hajú fiú lépett ki az ajtón, aki gyanakodva körbenézett, majd egy ugrással egy fehér farkassá változott.

– A fiúkkal mi legyen?

A fekete férfi összeszorította ajkát.

– Egyelőre őket is hagynunk kell. Tartsd szemmel mindegyiket, a csata után eljön a ti időtök is... De addig is, legyen gondod rá, hogy ne gyanakodjanak semmire!

– Úgy lesz! – felelte a sebhelyes.

Együtt figyelték a felkelő napot, ahogy izgatott fényét visszaverték a hegyoldalak. Időközben a völgyben szokásos őrzőtoronyról visszatért a csokoládébarna hajú fiú, teste fénynyalábokat küldött az ég felé, ahogy felvette emberi alakját.

– Igazán büszke lehetsz rájuk – jegyezte meg egy gúnyos mosollyal az arcán a fekete férfi.

A sebhelyes nem szólt egy szót sem, hagyta, hogy a szavak lepergjenek róla. Aztán miután a fonott hajú férfi egyszer csak köddé vált, elővigyázatosságból ő is elrejtőzött az erdő sűrűjében.

Hangtalanul változott farkassá.

I. fejezet

ÚJ ÉLET

A nap besütött a koszos függönyök között, amik rendszerint eltakarták a mellettünk lévő zöldellő udvar képeit. A tanár az utolsó rövidke monológjába kezdett mielőtt ujjongva hagytam volna el a termet, de már csak a rend miatt is veszteg maradtam. Nem akartam magamra hívni a figyelmet, inkább olvastam tovább az iskolai jegyzeteimet, de azért néha kisandítottam az üvegen túli világra.

Tavaszkodott. Mennyivel másként mutat így minden, hogy nincsen az a sok hó és fagy. Már nagyon untam az örökös bezártságot, a kemény telet és a szelet.

Most majd minden más lesz – gondoltam. Hiszen jött a jó idő, és ahogy egyre közelebb értünk a tavaszhoz, a mosolyt egyre kevésbé lehetett letörölni a képemről.

Minden jó volt így.

Néha eszembe jutott, hogy lehetett volna másképp is.

Lehetnék akár halott is.

A csengő szava hirtelen ébresztett fel a mélézásból, nem is vettem észre, hogy milyen szaporán telt el az a pár perc, ami még hátramaradt az irodalomórából.

Gyorsan összeszedtem a padon szétdobált tankönyveimet, a táskámba hajigáltam őket, majd indultam is az utolsó órára. Kis híján hatalmas hévvel gázoltam át a tanáromon, aki őzike szemekkel pillogott rám a régi, Bill Gates-szemüvege mögül.

– Elnézést, tanárnő! – sajnálkoztam, amikor csaknem magam alá gyűrtem. A tanár azonban nem törődött ezzel, tovább mosolygott.

– Kara, tegnap megkaptam a házi dolgot, amit beadtál a szabadon választott elemzések közül, és a verset, amit írtál – mondta lelkesen, majd a kezében lévő dolgot-halom közül előhalászta az enyémet.

Elhúztam a számam.

– És nagyon katasztrófának találta, Miss Havner?

Szóke szemöldöke felszaladt, átnyújtotta a beadványomat.

– Dehogya is. Nagyon is jó lett! – felelte és rámutatott a lap tetején lévő nagy piros számra. – Kivételes munka.

– Ötös lett? – csodálkoztam. Visszaemlékeztem, hogyan sikerült összedobnom azt a verset. Több szappanoperát kikerestem a YouTube-on és a hasonló toldalékvégű párbeszédsorokat egymás alá írtam. Hülyeség volt az egész, de úgy tűnt, a tanár tényleg komolyan gondolja, hogy tehetséges vagyok.

Miss Havner csak nemrég jött az iskolába helyettesíteni, az előző irodalomtanár szülési szabadságra ment. Kétségkívül a diákok jobban csípték a fiatal tanerőt, mint a korábit, aki rá volt kattanva a verselmezős esszékre és a kiscsoportos munkára. Havner néhány hét alatt tizenegy százalékponttal javította az osztályátlagot. Véleményem szerint, inkább a jóindulatának köszönhető a javulás, mintsem az osztály teljesítményének.

– Az osztályban a tiéd lett a legjobb.

– Valóban?

– Nem gondolkodtál el még azon, hogy az írással foglalkozz?

– Nem hiszem, hogy jó lennék ilyesmire – ráztam meg a fejem, bár kicsit elgondolkodtam a dolgon, mert láttam a tanárnő felocsúdott tekintetét.

A következő pillanatban hirtelen fogott el az álmoság, a tanár pedig egyre boldogabb lett. Nem volt kedvem a tovább tanulásról beszélni.

– Szerintem, el kellene gondolkodnod rajta – erősködött. – Ha gondold, akkor járhatsz hozzám pluszfoglalkozásra, vagy segíthetek megírni az esszét az egyetemi felvételihez...

– Nem hiszem, hogy egyetemre mennék – vágtam a szavába, de rögtön el is hallgattam, mert nem magyarázhattam meg neki, miért is alakult így.

– Hát rendben – lombozódott le, a szeme is tükrözte ezt. – Ha meggondolnád magad, akkor nyugodtan keress meg a tanáriban.

– Rendben, Miss Havner. Köszönöm!

A nő elmerengett rajtam egy darabig, majd hosszú farmerszoknyájában elandalgott a tanári szoba felé. Tisztára, mint a Yoko Ono. Csak szőkében.

Az órára néztem, és sietve indultam volna az öltöző felé, ha ismételten nem állták volna utamat.

– Hé, Kara! – fogta meg a vállamat az egyik osztálytársam, a kezemet ökölbe szorítottam, mert éreztem, ahogy rögtön bizseregni kezd. Mostanában elég volt egy hirtelen mozdulat is, hogy készen álljak a

támadásra. Még szerencse, hogy időben vettem észre, hogy nem egy támadóról van szó, akit fel kéne gyújtanom a pusztá akaratommal.

Az osztálytársam kerek bambi szemekkel nézett rám megilletődöttségem miatt.

– Jézusom, Drew! – A lábamhoz szorítottam perzselő kezemet. – Kérlek, máskor ne hozd rám a szívbajt!

– Ne haragudj – esedezett a srác szalmaszínű égnek meredő hajával, arcán aranyos szeplők táncoltak. Ahogy közeledett a tavasz, egyre jobban látszottak. Drew a városban élő egyetlen orvos fia volt, már csak ezért is megérte vele jóban lenni.

– Csak meg akartam kérdezni, hogy számíthatok-e rád a matekdolgozat előtt? – Csodálkozó arcot vágtam. – Tudod, megbeszéltük, hogy segítesz nekem felkészülni. Nem vagyok valami agytröszt matekból. Az algebra olyan nekem, mint másnak a horgolás.

– Biztosan azt akarod, hogy én segítsek? Szerintem Eve sokkal jobb ebben. A múltkor én is tőle kértem tanácsot – mutattam fejemmel a folyosón beszélgető szemüveges lányra, akivel sikerült összebarátkoznom az elmúlt hetekben.

– Hát igen... – vágott fancsali képet. – Már megkérdeztem, de sajnos azon a hétvégén nem ér rá. A dolgozat előtt nem igazán tudok rá felkészülni.

A fiú olyan fejet vágott, amitől elszorult a torkom. Igazán megeshet a szívem egy bajba esett társamon.

Elvégre ezt teszem. Embereket védelmezek.

– Jól van, rendben – sóhajtottam beleegyezően.

– Nagyszerű!

– Most ne haragudj – néztem az órára. – Mindjárt becsöngetnek, és még át kell öltöznöm a tesi óra előtt.

– Jól van, akkor nem tartalak fel! – Intett egyet, majd azzal a hévvel fordultam is, hogy eltűnjek a lányöltöző felé. Azért is igyekeztem eny nyire, mert az egyik újdonsült barátnőmnek megígértem, hogy nem kések el újból a kosáredzésről.

Régebben nem igazán szerettem a sportokat. Nem találtam magam jónak sem az atlétikában, sem a labdajátékokban, bár a kosarat kifejezetten kedveltem, de persze csak szigorúan tévén keresztül nézni. Mindig is ügyetlennek tartottam magam még egy labda elkapásához is, de most, hogy rendkívüli erő birtokában voltam, hát, hogy is mondjam... nem csak én örültem neki, hanem a csapat is.

Amikor sebesen kitártam magam előtt az öltöző ajtaját és nagy lendülettel bevágódtam rajta, a barátnőm, Morgan, türelmetlen arc kifejezéssel fogadott, miközben lábával dobolt a padlón. Morgan effajta harcias, félig afroamerikai lány volt, aki négy testvére mellett elég tapasztalattal gyakorolta a Darth Vadert is meghazudtoló uralkodást.

– Késtél – mutatott rá kopogva a karórájára.

– Tudom, tudom, ne haragudj!

Meghunyászkodva a szekrényemhez iszkoltam, egy lendülettel felsaptam magam előtt. Morgan nem láthatta, hogy az erőmet használtam, hogy minél gyorsabban átöltözzek. A táskámat ledobtam a padra, rögtön utána kivettem belőle a torna felszerelést és magamra húztam.

– Mentségemre szóljon, hogy az irodalomtanár feltartott, aztán Drew külön órákat kért tőlem.

– Micsoda? – Úgy bámult rám, mintha nem értené, mit mondok.

– Miss Havner fontosnak érezte megemlíteni, hogy mennyire tetszik neki a múltkor beadott házi dolgozatom. Még fel is ajánlotta, hogy korrepetálna délutánonként a felvételire. Na, persze nem mintha akarnék egyetemre menni – dűnnyögtem inkább csak magamnak, közben a lábamra vettem a sportcipőt.

– Tisztára kiborulok, hogy mindenki ezzel jön! – panaszkodott Morgan, neki sem a kedvenc témái közé tartozott a továbbtanulás.

– Nekem mondd?

– Mindig olyan alhatnékom van Havner óráján – tűnődött el a szekrénye előtt. – Nem tudom, hogy ez az unalmas tananyag miatt van, vagy, csak mert szimplán nem érdekel, amit mond. – Morgan a lábára húzott egy feszes térdvédőt. – Ha jobban belegondolok, akkor tökre nem érdekel... Úgy képes áradozni Tennyson munkásságáról, mintha minden vágya az lenne, hogy hozzámenjen feleségül.

Elnevettem magam.

– Csak kár, hogy Tennyson már vagy százhusz éve halott.

– Tök mindegy... – Morgan megvonta a vállát és becsapta a szekrényét. – És mit akart Drew?

– Azzal zaklat, hogy készítsem fel a matek nagydolgozatra.

Morgan szemöldöke összeszaladt.

– Igent mondtál neki?

– Nem tudtam mást – tártam szét tanácstalanul a kezem. Valójában nem is akartam megerőltetni magam, hogy ellenkezzek. – Az apja az orvosunk. Maxet jól ismerjük. Nem mondhattam neki nemet.

– Hát rendben – fanyalgott, majd nekidőlt szekrényének, egyik lábát a falnak támasztotta. Láttam rajta, hogy ő a helyemben azonnal

nemet mondott volna a fiúnak. Nem értettem, miért nem szívleli, pedig semmi probléma nem volt a sráccal, mindenkire kedvesen és nyitottan állt. Velem is roppant kedves volt, amikor először érkeztem az iskolába, ellátott jó tanácsokkal a tanárokkal kapcsolatban, és segített felzárkózni. Mivel én és Tiane év közben iratkoztunk be az iskolába, jól jött egy kis segítség.

Na jó, lehet néha jobban nyomult a kelleténél, de ettől még Drew olyan barát, akire bármikor számíthat az ember.

– De én előre szoltam, hogy csak hitegeted!

– Miért hitegetném? – kaptam fel a fejem, mikor Morgan dauerolt szőke tincseit fésülgette.

– Te nem is veszed észre?

– Mit?

– Kara, pedig ez *olyan* egyértelmű! Nyilvánvaló, hogy tetszel neki!

Felhorkantottam.

– Morgan, én már kinőttem az iskolai kapcsolatokból.

– Akkor csak figyeld meg, én szoltam – vigyorgott rám, majd a borzalmas *Love me tender* Elvis számot dudorászva kiandalgott a terem felé.

Egy pillanatig töprenghettem el Morgan szavain, de aztán megszólalt a csengő. Így én is indultam, hogy elejét vegyem a rám váró egyórás meccsnek.

Rögtön az első iskolában töltött napomon felfigyelt rám a testneveléstanár. Elég volt hozzá egyetlen egy baki.

Egy átlagos nap volt, amikor az általam egyik nem kedvelt tantárgyak közé tartozó testnevelésre készültem. Unottan ültem a kispadon és meghallgattam a tanár instrukcióit az órára vonatkozóan. Gondol-

tam, hogy egy átlagos óra lesz a szokásos gyakorlatokkal. Bemelegítés-ként kellett futnunk pár kört, ez még nekem sem esett igazán nehezem-re. A futás volt az egyetlen, amiben korábban otthon éreztem magam.

Nem akartam feltűnést kelteni, mindent úgy csináltam, ahogy egy normális emberhez illő, de akkor kezdett igazán kalapálni a szívem, amikor a tanár bejelentette, hogy labdajátékokkal fogjuk folytatni. Méghozzá kosárral.

Mivel az új iskolában senki nem ismert, gondoltam hát, nem baj, ha egy kicsit az előnyömről kovácsolom a képességeimet. Nem akartam mást elérni vele, csak hogy a tanárnak ne kelljen bosszús pillantásokat rám vetnie, amiért elbaltázom valamit.

A tanár beosztott az egyik csapatba, a körülöttem lévő lányok mind izmos testtel, feszes fenékkal és megingathatatlan hittel álltak neki a feladatnak. Sosem értettem, mi készíti ennyire elvadulni a diáklányokat. A régi iskolámban is mindig vérre menő küzdelmek folytak egy-egy órán, ki nyeri meg a meccset.

Mindez miért? Még csak nem is jár érte jobb érdemjegy.

Én csak nem akartam kilógni a sorból. Amikor felém repült a labda, megpróbáltam telekinézissel a kezembe juttatni, úgy, hogy az senki-nek se legyen feltűnő. Pár szökkenést követve ziccerhelyzetben találtam magam. Minden csapattársamat fogta valaki, nem volt egyetlen szabad ember sem, akinek lepasszolhattam a labdát, ezért megpróbálkoztam azt messzebből, majdnem a hárompontos vonalról a hálóba röpíteni. Az eredmény nem csak engem nyűgözött le, hanem a csapattársaimat. A tanár is tátott szájjal nézett, amikor az ötödiket juttattam be ugyanígy a hálóba.

Több sem kellett, az edző a meccs végén felajánlotta, hogy szívesen látna a kosaras lányok között. Nem ellenkeztem, hiszen szinte minden szempár kérlelve és sóvárogva rám szegeződött, és egy alig hallható oké csúszott ki a számon. Ennek köszönhetem igazából, hogy Morgannel jóba lettem.

Azóta több meccsen is remekeltünk, nem csak magamat segítettem egy jobb helyzethez, hanem egy-egy csapattagot is. Szüleimnek nem meséltem a kis csalásokról, ők javarészt nem vettek ebből észre semmit, mert nyilvános meccseken kerültem a túl átlátszó helyzeteket. Ez persze nem jelentette azt, hogy a falkám több tagja, köztük Gamel, a vezér, aki szintén nagy örömmel látogatott el a meccsekre, nem vette észre a turpisságot.

Megígértem bár, hogy nem használom túl sokat az erőmet önös célokra, de hát iskolában sosem láttak engem.

Amiről nem tudnak, az ugyebár nem fáj.

Amikor beléptem a terembe, a csapatom összes tagja a padlón ült, itták a testnevelőtanár szavait. Olyanfajta katonás nő volt, akivel, ha találkozik az ember, akaratlanul is a halántékához ugrik a keze. Csatlakoztam a többiekhez, láthatatlanul próbáltam meg elvegyülni köztük, de a tanár sasszemével kiszúrta engem.

– Örülök, hogy Kara, a mi kis üdvöskénk is megérkezett, szóval akkor folytatnám... – Bűnbánóan lesütöttem a szememet. – Jól tudjátok, hogy év eleje óta egy igen fontos mérkőzésre készülünk. Az eddigiek csak bemelegítő meccsek voltak, ahhoz képest, ami most következik. Két hónap múlva lesz a mérkőzés az anchorage-i iskolai csapat ellen. A

ranglétrán igen magasra küzdötték fel magukat, ha őket sikerül megvernünk, akkor egyenes út áll az állami döntőig. Nagyon fontos, hogy elmondjam, roppant büszke vagyok rátok, mert eddig még egyetlen évfolyam sem jutott el ideig. Érzem, hogy ez az év nyertes év lesz! – csapott a levegőbe, a teremben lévők felbúgtak. – Igazán köszönöm Karának, aki néhány hete felrázta a csapatot a mélabúból – fordult felém, majd ezt követve a lányok megtapsoltak, ebbe egy kicsit bele is pirultam. Morgan elismerően, széles vigyorral az arcán veregette meg a vállam. – Reméljük, hogy egészen a döntőig veretlen lesz a sikerünk. Most essünk neki a gyakorlásnak! Mindenki vegyen el egy labdát a tárolóból, passzolgatással kezdjük!

A lányok egy madárseregként mozdultak meg, mint akiket szél rebent szét. Én is odaszaladtam a tárolóhoz és választottam magamnak egy frankó labdát. Rendszerint most is Morgan volt a párom. Ahogy elkezdtük a gyakorlatot, már be sem állt a szája.

– Nem akarod inkább Drew helyett a szombatot velem tölteni? – kérdezte sejtelmes mosollyal.

– Már megígértem neki. Nem mondhatom vissza.

– Kár, pedig gondoltam, hogy filmet nézhetnénk együtt, vagy valami.

Az égre emeltem szemeimet.

– Morgan, ki vele mit szeretnél!?

Alig bírta összeszedni gondolatait, izgatottság futott végig rajta. Egy pillanatig meg is feledkezett a passzolástól, csak akkor dobta felém ismét a labdát, amikor a tanár rászólt, hogy ne lustálkodjon.

Tudtam, hogy mi, pontosabban ki jár barátnőm fejében, amióta először járt nálunk, azóta folyamatosan szövögeti a képeket a fejében.

– Eliah otthon lesz? – Elvörösödött a füle, ahogy a fiú nevét kimondta.

Szegény Morgan akkor habarodott bele, amikor meglátta nálunk Eliah, Gamel elsőszülött alakváltó fiának felsőtestét, aki éppen akkor jött vissza egy szokásos őrjáratról. A mai napig nem tudtam Morgannek megmagyarázni, hogy február közepén miért rohangál félmeztelenül a szabadban.

Még mindig azon az állásponton voltam, hogy jobb, ha a családon és a falkámon kívül mást nem avatok bele a személyes ügyeimbe. Már az is nagy rizikófaktor, hogy emberek közé járunk iskolába, de mivel a látszat kedvéért folytatnom kellett normálisnak tűnő életünket, ezért senki más nem tudhatott róla, hogy mi vagyok.

Ugyan ki emésztene meg azt, hogy egy lélekgyűjtő vagyok, aki természetfeletti képességekkel rendelkezik és képes mások lelkét elszívni?

Vagy bolondnak néznek, vagy pedig jól kiröhögnek, amikor belekezek a hosszú történetembe.

A családom – hogy így mondjam – nem átlagos, egy tucat különleges képességgel rendelkező csapat vagyunk. Az erőnk nem mástól származik, mint maguktól a skandináv istenektől. A mi feladatunk, hogy olyasfajtauktól megvédjük az embereket, mint amelyen én vagyok. Én vagyok az egyetlen a családban, akinek a képességei mások, mint a többieké, ami szeretett nagyapámnak és nagyanyámnak köszönhetek. Az ő számlájukra írható a különbözőségem, mert az anyai nagyanyám lélekgyűjtő, addig a nagyapám alakváltó volt. Naná, hogy én az ellenséges erőket örököltem.

Nem csak én lógok ki a családomból, hanem a húgom is. Sajnálatos módon, amíg én lélekgyűjtő képességeket, addig ő az alakváltó géneket örökölte. Azt is külön érdemes megemlíteni, hogy a szüleink teljesen erőmentesek, amit a falkavezérek azzal magyaráznak, hogy a természetfeletti képességek néha generációkat ugranak.

Egy hatalmas házban élünk az alaszakai Big Lake közelében, ahol a falka jelenleg (kik rendelkeznek erővel) nyolc tagból áll. Hét alakváltóból és belőlem. Néha szül ugyan konfliktusokat az együttélés, és már maga a tény, hogy alakváltókkal lakik az ember, nem egy életbiztosítás. Amíg viszont iskolába járok, addig muszáj valahogy beilleszkednem. A kosárcsapatba való belépéssel is ezt szerettem volna tenni.

Amikor a feladat közben több időt töltöttem elmélkedéssel, mint passzolással, a tornatanár engem is lepirított, ezért egy lökéssel gyorsan Morgan felé lőttem a labdát.

– Csak azért akarsz átjönni, hogy találkozz Eliah-val, vagy tényleg velem akarod tölteni a szombat estét? – szegeztem neki a kérdést.

Habozott, többször jól meggondolhatta, mi az a válasz, kielégítő lenne számomra. Tudtam, hogy kamuzni fog.

– Tudod, hogy mindig szívesen megyek hozzád. – Morgan ismét elvörösödött, amikor jelentősegteljesen rábámultam. – Meg aztán lehet, érdekel az is, hogy mi van Eliah-val.

– Úgy tudtam, hogy csak ezért várod el tőlem, hogy magamra haragítsam Drewt, hogy te közben flörtölj!

– Jaj, ne már, Kara – nyögött fel és csípőre tette a kezét. – Én megtenném ezt érted, ha kérnéd!

Összeszorítottam az ajkamat. Nem, nem hiszem. Nem hiszem, hogy fordított helyzetben hagynád, hogy a legjobb barátnőd összejön egy alakváltóval, aki képes felvenni egy óriási méretű hiúz alakját.

Azért csak elmosolyodtam a gondolaton.

– Igen?

– Tudod, hogy igen! – kérlelt Morgan.

– Remélem is, mert akkor ki kell találnod, hogy mit mondjak Drew-nak – adtam fel a leckét, majd az edző utasítását követve a földre ültem törökülésbe.

Morgan több percig csöndben maradt, amikor a tanár élesebben rászólt, hogy ne fecsegéssel, hanem a gyakorlatok elvégzésével foglalkozzon, mert ha neki köszönhetjük, hogy elvesztjük a meccset, akkor nagyon pipa lesz.

Mivel köztudottan az edzőt nem szabadott felmérgetni, ezért Morgan inkább elhallgatott, legalább is addig, amíg a nő el nem haladt a terem túlsó felébe.

– Nos? – vettem fel a kérdést türelmetlenül.

– Mondhatnád azt, hogy beteg lettél.

– Ennél jobb nincs? Még átküldené az apját, hogy megnézzen, és akkor tényleg kiderül, hogy hazudtam neki.

– Na, jó, aláírom ez gyenge volt – biccentette oldalra a fejét gondolkodás közben. – Piros betűs napok? Arra mindig rá lehet fogni mindent.

– Akkor is átküldené az apját, szóval a betegségnél és a halálos ágyon való nyögésen kívül valami jobbat kell kitalálnod – ráztam meg a fejem.

– Miért kell egyáltalán megindokolnod? Egyszerűen nem tudsz elmenni és kész! Közbe jött valami. Elvégre nem a fiúd, vagy ilyesmi.

– Te sem lennél senkivel ilyen bunkó – morogtam rá. – Az orvosunk fia. Max többet soha nem látna el, ha hazudnék a fiának!

Morgan megpróbált úgy tenni, mint aki vérig lenne sértve, azért amiért minden ötletét elvettem, így egy jó ideig nem szólt hozzám.

Az edző sorjában zúdította ránk az egyre nehezebb gyakorlatokat, hogy megdolgoztasson minket. Egyszer elkaptam az edző beszélgetését egy másik tanárral, amikor azt mondta, hogy szerinte a ránk váró meccs esélytelen. Én nem vettem volna erre mérget, bíztam az erőmben, de ezt senki nem tudta a teremben rajtam kívül ennyire biztosan.

Az erőnket akkor kapjuk meg, amikor szellemileg és lelkileg a leginkább készen állunk annak befogadására. Így történt ez ősszel, amikor a szomszédunkban megjelent egy család, ahol két alakváltó is rejtőzött. Brett számolt be nekem mindenről, az ő nagymamájának, Ester néninek köszönhetem, hogy családommal együtt volt hova mennünk.

Az erőm szépen fokozatosan kezdett kialakulni és nőni, ahogy elértük a tavaszt. Ahogy Ester néni és Gamel, a csapat vezetői megjósolták, jóval több erővel bírtam, mint bármilyen más alakváltó a környezetemben.

A telekinézis különösen jól jött a tornaórák és a meccsek alkalmával. Ezenkívül képes voltam láthatatlanná válni, energiahullámokkal támadni az ellenségeimre. A különböző energiahullámok igen nagy fájdalmat jelentenek az ellenségeimnek, mert velük képes vagyok messzire repíteni és távol tartani magamtól őket.

Ezt a fajta hatalmat nem könnyű kezelni, kínkeserves munkával tettem rájuk szert, mert Brett és Gamel is elvárja, hogy a lehető legvég-

ső fokozatig fejlesszem őket. Egyetértek velük, de néha nagyon nehéz több óra gyakorlás után összpontosítani. El sem tudják képzelni, hogy mennyire megterheli az ember agyát a koncentráció és a fókuszálás.

Régebben azt gondoltam, hogy a tanulásnál nem létezik nehezebb szellemi munka, de rá kellett jönnöm, hogy még egy szénakazal felgyújtása a puszta akaratunkkal is überelni tudja azt.

Számtalanszor éreztem rá késztetést, hogy egy feladatot az erőmmel vigyek véghez, de nem akartam, hogy kizárólag az erőm uraljon mindent.

A meccsen és a tornaórán tett apró megnyilvánulásaimat csak a csapat érdekében csináltam, ezért úgy gondoltam, hogy azt más is megbocsátaná nekem. Abból még nem volt baj, ha egy lány kosárlabdacsapat megnyert egy megyei versenyt. Legalább is ezt gondoltam.

Az edzés alatt nyereshez juttattam a csapatomat, a tanár ismét megbizonyosodott, hogy még véletlenül sem nélkülözhet a megyei verseny alatt. Ezzel bizonyítottam, hogy érdemes vagyok arra, hogy friss diákként helyt álljak a csapatában. Mintha mindig is alaszakai diák lettem volna.

Morgan vízcsap fölé tornyosult az öltözőben, amikor megszólítottam.

– Hm? – fordította oldalra a fejét, továbbra is nagyokat kortyolva a vízből.

– Majd meglátom, mit tehetek a szombattal kapcsolatban, jó? Kitállok valamit, hogy találkozni tudjunk.

Morgan abbahagyta az ivást, szeme egyből felcsillogott, ahogy meghallotta a remény szikráját a hangomban.

– Akkor találkozunk?

– Mondtam, hogy nem ígérem – emeltem fel az ujjam, mikor ő a haját birizgálta. – De igyekszem kitalálni valami használható kifogást. Vagy, hogyan tudnám megoldani azt, hogy Drew se haragudjon meg rám, illetve te is találkozhass Eliah-val.

Örömeben szájához emelte a kezét és elkuncogta magát.

– Te vagy a legszuperebb öribari! – vinnyogott. – Ígérem, meghálálom valahogy!

– Inkább akkor állj ki mellettem, ha Drew elgázol a Jeepjével. – Egyik kezét csípőre tette a másikkal mellmagasságban legyintett egyet.

– Akkor majd felhívlak, hogy mit találtam ki, rendben?

– Rendben – vigyorgott teli szájjal.

– Akkor majd ütközünk – mondtam, de közben már el is indultam, hogy hazatérésem előtt lezuhanyozzak.

A készülődést rövidre fogtam, a lehető leggyorsabban a sulin kívül akartam magam tudni. Péntek volt, és pénteken általában mindig valami jó dolog történt velem. Az a jó dolog nem más, mint Brett.

Kilöktem magam előtt az iskola bejárati ajtaját, majd elindultam a parkoló felé, ahol messziről megláttam a járdaszegély mellett parkoló kék színű félterepjárót. A kocsى egyre jobban közelített. Láttam, ahogy Brett mosolygós arccal néz rám a volán mögöl egyik kezét hátravetve az anyósülés fejtámláján, másikat a kormányon pihentette.

Ő volt az álompasim. Egy kicsi Brad Pitt féle sárm, egy kicsi George Clooney tekintet és rakoncátlan csokibarna, Orlando Bloom-tincsek.

A meleg barna szeme csillogott, szája szélét apró gyermekded mosolyra húzta.

Pár lépésre lehettem csak a kocsitól, amikor fellendítettem magam előtt az ajtót, sebesen behuppantam az anyósülésre. Karomat átvetettem Brett nyaka körül és a szájára egy csókot adtam. Brett csak pislogott a gyorsaságomtól.

Kibontakozott az ölelésből, hogy leszidhasson.

– Kara, ezerszer mondtam, hogy ne használd az erődet – fejtette le kezemet a nyakáról, majd megpróbált komor arcot vágni. Olyan bénára és apáskodóra sikerült, hogy elnevettem magam.

– Úgysem látta senki – leheltem, majd közelebb hajoltam hozzá. Készültem, hogy ismét csókot lopjak tőle, de ő konokul állkapcsát megfeszítve ellenállt.

– Én tényleg komolyan mondtam.

– Rendben, de most ezért nem fogsz rám haragudni? – néztem rá kerek szemekkel, megijedtem, hogy tényleg komolyan gondolja. – Én mindig vigyázok. Nem látta senki.

Hátranéztem a vállam fölött megbizonyosodva róla, hogy tényleg nem bámul ránk senki.

– Így is nagy a kockázat, hogy ilyen sokan élünk egy helyen. Nagyobb az esélye, hogy lebukunk.

Visszafordultam, hogy lássam az arcát.

– Attól, hogy mindig ezt mondod, még nem változik semmi – panaszkodtam és megpróbáltam vele éreztetni, hogy nem tetszik, amiért mindig óvni próbál. – Lassan fél éve lakunk itt és semmi sem történt.

Senki sem tudja, hogy mi a helyzet velünk. Nem kell ennyire atyáskodni felettem.

– Addig foglak óvni, ameddig csak élek – jelentette ki. – Ezen nem fog változtatni semmi!

– Reméltem is! – vágtam rá, majd karomat ismét válla köré vontam, hogy közelebb húzzam magam.

Szája érintése olyan édes volt, mint a legfinomabb csokoládéfagyalt, dörömbölni kezdett a szívem, valahányszor kezével hozzámért, vagy megcsókolt.

A karját a csípőmre tekerte, hevesen csókolta az ajkamat, minden pillanattal közelebb vonta magát. Éreztem a bőre édeskés pézsmailatát, aranyosan szuszogott a hajamba, ahogyan megpróbált erőt venni magán, hogy távol tartsa magát tőlem, de ezt sosem csinálta elég ügyesen. A kezem végigsiklott frissen borotvált arcán, majd a fülére csúszott. A teste legalább olyan meleg volt, mint egy kályha, ez a tavasz beköszöntére sem múlt el, pillanatok kérdése és a nyakamnál meg a gerincemen verejtékcseppek gyöngyöztek teste melegétől.

Legszívesebben egész nap ott maradtam volna, csakhogy csókolni tudjam, de a következő pillanatban, valaki hangos robajjal csapta ki a két hátsó ajtót.

– Mondtam, hogy megint azt csinálják – vetette magát a hátsó ülésre Marc, Brett tizenöt éves öccse.

– Kérjük, legközelebb halasszátok ezt el addig, amíg haza nem érünk – csatlakozott a húgom. – Mindjárt hányok!

Mosolyogva elvettem az arcomat Brettől, aki egy elégedett vigyorral nézett rám.

– Csak irigykedtek – jegyeztem meg és hátrafordultam hozzájuk. – Itt a tavasz és nektek senkitek nincs. Ezért nyavalyogtok!

Tiane kinyújtotta a nyelvét rám. Tudtam, hogy az böki a csőrét, hogy az új suliban még egyetlen egy jó srácot sem talált magának és valójában ette a sárga irigység, amiért én jól kijöttem Brettel.

– Akkor is – szötte keresztbe a karját Marc, de azért szélesen vigyorgott. Tiszta Brett hasonmás, de az ő haja mézbarna. – Kéretik ezt máskorra hagyni.

– Kis féltékenyek – tette hozzá Brett, majd elfordította a kocsit kulcsot.

A falka közösen használt háza elég távol helyezkedett el a várostól, hogy esetleges szemtanúk megzavarják életünket. Mivel úgy gondoltuk, hogy a csapat egyesülése és a még bizonytalan erőink miatt jobb lesz egy helyen lakni, ezért Gamel beleegyezett, hogy ideiglenesen hozzájuk költözzünk. Így a családjunk összesen tizenkét főből állt.

A téglaházig vezető úton a fák a lágy szellőben keringőt jártak. Kifelé bámultam az ablakon, ahogy Brett a kanyargós útra vezette a kocsit. A fák rügyeztek, a télnek semmi nyoma, csupán a házat körülvevő hegyláncok tetejét borította finom hótakaró.

Brett alig parkolta le a kocsit, a két hátsó ajtó már ki is vágódott, panaszos hangok és nyavalygások közepette.

– Semmit nem változtál, Brett – húzta ki a táskáját az ülés alól Tiane, majd bosszúsan bevágta az ajtót. – Alig várom, hogy én vezesse a kocsit!

– Mi a probléma a tempómmal? – tárta szét értetlenül a kezét Brett.

– Ugyan hagyd – legyintettem. – Csak szurkálódni próbál és féltékeny, amiért ő még mindig nem vezethet.

– Ha! – háborodott fel Tiane, táskáját hanyagul a háta mögé dobta.

– Olyan lassan vezetsz, hogy szinte már visszafelé haladsz! Csodálkozom, hogy a seriff még nem adott neked büntetőcédulát. Bárcsak, már meglenne az a szaros jogsí...

– De hála az isteni erőknak, nem vezethetsz – szóltam közbe.

Húgom jó néhány sikertelen próbálkozás után még nem tette le a jogosítványt, ez különösen nagy érvágás volt a számára, hiszen bár természetfeletti képességek birtokában volt, azért még nem jelentette azt, hogy perfekt és hibátlan.

Tiane magában puffogott, a feje olyan lett, mint egy piros, lédús alma. Mostanában elég szeszélyesen viselkedett, nem mintha ez nem lett volna rá jellemző egyébként.

Én és Tiane mások voltunk és erről nemcsak a külsőnk árulkodott. Amíg én apámtól örököltem vastagszálú, szinte már drótkéfére hasonlító hajamat és zöld szememet, addig testvérem anyámtól kapta a legjobb géneket. Makulátlanul tiszta és puha, Hófehérke-stílusú bőrt és vörösesbarna haját.

Tiane elfojtott hangon morgott egyet, majd meglendítette a kezét, hogy az ereje segítségével pár sárga falevelet szórjon a hajamba.

– Hé! – kiabáltam rá, amikor az arcomba csapott néhány levelet.

Marc hangosan felvihogott a kocs mellett. A húgom elégtételt véve, duzzogva csörtetett felfelé a lépcsőn, amikor hirtelen ötletből a tornáccon lévő egyik virágedényből a hajára billentettem egy kis vízszugarat.

Ezúttal Brett is elfojtott pár feltörő nevetést. Tiane szeplős arca lángra gyúlt, de nem kísérelt meg visszavágót, mert a következő pillanatban anyu lépett ki a tornácra.

– Sziasztok! – köszönt ránk mosolyogva, majd mindnyájunkat végigmustrált, hogy épen érkeztünk-e haza. Sajnos erről nem tudott megszokni, úgy gondolom, nem is fog soha.

Húgom feldúltan, méregetől átitatva csörtetett felfelé a lépcsőn, közben feje fölött kis légörvény kavargott, felkapva a földön lévő faleveleket, virágszirmokat. Úgy haladt el anyu mellett, hogy hajtincseit himbáltatta a szél.

– Szia! – lökte oda foghegyről Tiane, majd a körülötte forgó szellő segítségével kinyitotta a bejárati ajtót, majd jól be is csapta.

Anyu karba tette a kezét, megpróbált magára komoly arcot erőltetni.

– Erről inkább nem akarok tudni – jegyezte meg, amikor oldalamon Brettel és Marckal egymás után szedtük a lépcsőfokokat.

– Mi nem tehetünk semmiről – vigyorgott Marc. – Már ilyen zabos volt, amikor összefutottam vele a folyosón.

– Tudod, hogy mostanában könnyen felhúzza magát – ugrott a homlokom redőkbe.

– Ilyen szeszélyesek a tinédzser alakváltó és lélekgyűjtő félvérek – nevette el magát Brett, majd anyu fejét rázva követett minket a házba.

2. fejezet

A HÍRNÖK

Mindig melegség töltött el, amikor beléptem a napsütötte házba. A falakat magas ablakok szegélyezték, olyan sok volt belőlük, hogy az ember nem is egy házban érezte magát, sokkal inkább egy kilátóban. Anyu és Donira, Gamel felesége a sárga falak mellett döntött, amik még a délutáni naplementekor is világosra varázsolták a bútorokat és az okkersárga sötétítőfüggönyöket. A konyha és a nappali egyik fele nehéz, rusztikus bútorokkal volt berendezve, ám Brett anyja, Jenna is hozzáadta a maga modern és kacér stílusát egy-egy kiegészítőben, díszpárnában, terítőkben.

A ház a nap összes órájában nyüzsgött, mert valaki mindig tartózkodott otthon. Soha nem érezte az ember, hogy egyedül maradna, az együtt töltött hétvégék, a beszélgetések és az állandó nevető zsidaj megkoronázta az estéket.

Amikor a nappaliba léptem már éreztem a frissen sült marha és zöldség illatát, amit Ester néni citrommal és rozmaringgal ízesített, a paradicsomsaláta és a cipó, amit Donira a saját kemencénkben sütött meg, egyből nyálcsorgatásra készítetett. Már a házban terjengő illattal jóllaktam.

Ester néni, Jenna és Donira az asztalnál ültek, bár vacsorához terítettek, ahhoz még kellett várni, ahogy arckifejezésükből kiolvastam. Lena, Eliah kishúga a kandalló előtti fotelben ült, az érkezésünkre letette kezéből a tankönyveit. Mind komoran bámultak maguk elé, szemüket összehúzva méregettek, amikor beléptem a helyiségbe.

Sok jót Gamel arca sem sugallt, ő a konyhapultra támaszkodott, mellette egy ismeretlen látogató várakozott.

Marc és Brett velem egyetemben álltak meg félúton, de amikor megismerték az érkezőt, közelebb léptek, hogy köszöntsék őt.

A fiú nem lehetett idősebb, mint én, az arca bársonyosan sima és fehér, mint egy virág szirma, arccsontjai ugyanakkor markánsak, vonalai férfiasak voltak. Fűzöld szeme és göndör szőkés fürtjei finomságot sugalltak. Ruhái ódivatúak voltak, barna nadrágot, egy bézs lenvászonginget, egy fekete egyedi bőrcsizmát, a válla fölött pedig egy átvetett mélyzöld köpenyszerűséget viselt, amit egy fényes csattal tűzött össze. Jól megnéztem magamnak, mert nála furább szerzetet még nem igen láttam, pedig az én esetemben ez nem ritka.

Annyira lecövekeltem a különös srác láttán, hogy azt sem vettem észre, minden szem rám szegeződik.

Anya vállamra tette a kezét.

– Hahó, Kara. Minden rendben?

Továbbra is farkasszemet néztem az érkezővel.

– Persze.

A fiú arcvonásai lágyabbá váltak, a Brettel való kézfogás után ismét visszatért abba a feszélyezett testtartásba, amivel fogadott minket.

Gamel kiszúrta a kialakuló feszültséget, mondandójába kezdett, mielőtt megszólalhattam volna.

– Egy-két dolgot meg kell beszélünk. – Először áthatóan rám nézett, majd a következő mondatnál felegyenesedett a pultról, felszegte fejét és kezével a göndör fiúra felé mutatott. – Hadd mutassam be mindenkinek Davint. Davin, ők a családom!

A fiú kihúzta magát, majd úgy hajtott fejet, hogy közben egy pillanatra sem engedett el tekintetével.

Sejtettem, hogy egy olyan dolog fog következni, amire régóta vártunk. Itt volt az ideje, hogy az elmúlt pár hónap nyugalma egy nem várt esemény szegje ketté.

– Üdvözetem! – szólalt meg bársonyos, kellemes hangon. A fiú mozdulataiban, a kinézetében volt valami más, valami nem e világi, bár biztosra vettem, hogy nem alakváltó, és nem is lélekgyűjtő.

– Szeretném, ha mindannyian összeülnénk, mert lényeges dolgokat kell átbeszélünk – folytatta Gamel. – Meg kell várnunk míg Eliah és Simon megérkezik, fontos, hogy mindenki itt legyen.

Ezeket a mondatokat régóta nem hallottam már ilyen hanghordozással, száraz torokkal és mogorva tekintettel együtt. Nem akartam túl meglepettnnek festeni, ezért kaptam a kis szüneten, hogy felmenjek a szobámba, ledobjam a táskámat, és kicsit elmélkedjek, vajon mi lesz ezután.

A lépcsőfordulón a legelső szoba volt az enyém, Tiané és Lenáé, egyenesen a kertre nézett, már ha azt a nagy völgyet annak lehet nevezni, ami elterült a házunk előtt. Hiába szűkös volt a tér, simogató melegség öntötte el a testemet, amikor beléptem. Most, hogy Game-

lék megengedték, hogy velük lakjunk, kompromisszumokat kellett kötnünk az együttélést tekintve. Ennek mentén a fiúk is, Marc, Brett és Eliah egy szobán osztoztak. Jenna és Ester néni birtokba vették az egyetlen vendégszobát, anyunak és apunak a tetőtérben került kialakításra egy kis lakrész, saját fürdővel és mosdóval.

Kinéztem az ablakon le a völgybe és a tisztásra. A következő pillanatban a házhoz vezető úton csikorgó kerekek zaját hallottam, ahogyan sebesen megkoptatták a kavicsok szegélyezte utat. Az autó megállt a ház előtt, apa szállt ki egy kopottas sötétkék munkaruhában, a völgy keretezte faszor közl pedig egy pöttyös hiúz lépett ki, aki vilámgyorsan már emberként ért apám mellé, hogy együtt érkezzenek meg a házba.

Nem akartam lemenni a többiekhez, mert tudtam, ha megteszem, már nem lesz más választásom. Egy olyan dolog van készülóban, amit csak harccal vagy megfutamodással lehet fogadni.

Valaki türelmetlenül kopogott az ajtón.

Lehunytam a szemem.

– Igen? – sóhajtottam a függönybe.

Brett félig bekukucskált.

– Apád és Eliah megjött. Nem jössz le?

– Tudom, hogy muszáj – pillantottam a hátam mögé.

Tessék. Brett arca sajnos megint a régi. Aggodalommal teli, teste ugrásra készen, hogy bármikor védelmezzen engem és nagy családukat. Gyűlöltem ezt a fajta kifejezést az arcán.

Brett hívogatóan kitárta karját, majd egy egészen biztató mosolyt erőltetett magára. Elindultam felé, hogy a karjába zárjon és megöleljem.

– Nem akarom, hogy megint elkezdődjön – súgtam a fülébe, a vállát szorosán fogtam magamhoz, arcomat a meleg bőréhez és kulcscsontjához szorítottam. Nem akartam emlékezni azokra a szörnyű eseményekre, amik néhány hónappal ezelőtt történtek.

Néhány hónappal ezelőtt a korábbi otthonunkat egy lélekgyűjtő banda támadta meg, akik megpróbálták rávenni, hogy csatlakozzam hozzájuk. Természetesen eszem ágában sem volt rosszra használni az erőmet és egy olyan bandához verődni, akik bántják az embereket és élvezetből megölik őket. Akkor Brett és az új csapatom segített, hogy visszaverjük a támadókat, de tisztában voltunk vele, hogy nem az utolsó alkalommal találkoztunk velük. Néha még ma is rémálmaim vannak a történetek miatt.

Brett átkulcsolta a derekamat.

– Minden rendben lesz – simította meg ujjbegyével az arccsontomat, majd a hajamra egy csókot nyomott.

Ez a kis gesztus elég erővel vértezett fel, hogy oldalán hagyjam el a szobát, majd együtt térjünk be a nappaliba, ahol összeült a családi kupaktanács.

Anya csatlakozott Donira, Jenna és Ester néni mozdulatlan brigádjához, Lena továbbra is a fotelban kuporgott ezúttal Marc és Tiane társaságában, Gamel érkezésünkre kilépett a szobájukból a göndör hajú idegen oldalán.

Elijah megvetette széles hátát a bejárati ajtónak, úgy nézett végig mindenkin. Megszólalásig hasonlított az apjára, biztosra vettem, hogy valamikor erőskezű vezetője lesz a falkának. A metsző arccsontja, mélyen ülő szeme, vastag szemöldöke úgy festették le, mintha nagyon is megkönyékezhethetlen és megszállott ember lenne, de valójában nagyon is szerethető személyiséget takar a zord külsője.

– Szóval? – kezdte türelmetlenül. – Minek köszönhetjük a látogatásod, Davin?

A fiú hirtelen nyelt egyet, most az egyszer esendőnek és halandóbbnak tűnt, arcvonásai szorongást tükröztek. Megpróbálta összeszedni magát, hogy szavakat formáljon.

Megköszöri a torkát és kicsivel ellépet Gamel mellől.

– Az anyám eltűnt – szólt a kurta válasz.

A kezdetben selymes, lágy hang roppant száralmasan meggyötört hangzott. Én nem tudtam kiről van szó, de Gamel és Ester néni megrendültek, amikor Davin a mondatot kinyögte.

– Mikor történt ez? – kérdezte Gamel.

Davin elgondolkodva válaszolt.

– Tegnap. Megtámadták a palotát és elvitték az anyámat. Nem tudunk idejében felkészülni. Éjszaka támadtak. Lemészárolták a palotát védő őrszemeket

– Tudni, hogy kik voltak? – tette fel a legfontosabb kérdést Ester néni, majd magára erőszakolta a fiú tekintetét. Ester néni mindenki-ben csak a jót látta, gyengesége, hogy szán minden olyan embert, aki megpróbál fülét-farkát behúzza mesélni a gondjairól. Az arca tükröz-

te, hogy mekkora sajnálatot érez Davin iránt is, elképzelttem, ahogy közelebb megy a fiúhoz és szoroson a kebleire öleli.

Mindig is felnéztem rá, ezért a képességéért.

– Sajnos nem akadt túlélő, aki látta volna őket. Most mindenki halt azok közül, akik éjszaka a palotát védték – rázta meg a fejét a fiú.

A házban döbbsent csend támadt. Gamel kéztördelése törte meg a gondolatainkat.

– Van, akire gyanakodhatunk?

– Egyelőre semmi, egyetlen nyom sincs. Nem láttam semmit.

– Még anyád sem látta előre? – kételkedett Ester néni. A fülemet megütötte a különös mondat.

– Hogy érti, azt, hogy nem látta előre? – bukott ki belőlem.

Úgy éreztem, akár egy csúnya szót ejtettem volna ki egy kisgyerekekkel teli teremben, legalább olyan rondán néztek rám a felnőttek.

Gamel és Ester néni, majd Davin is sejtelmes pillantást váltott.

– Mondd el nyugodtan te – bökött fejével felém Davin, Gamelnek intézve szavait. Ő bólintott egyet, szemét rám szegezte.

– Azt hiszem, ismét egy olyan pillanathoz értünk, amikor elengedhetetlen, hogy részleteket tudjatok meg a világunkról. Davin édesanyja a Hírnökök királynője. Így nevezik a második istenség, Heimdall leszármazottját – magyarázta, amikor látta a rá szegeződő kérdő tekinteteket és tanácstalan arcokat.

– Szóval, akkor ő is egy Asgardi – tettem össze a fejembe lévő puzzle darabokat. – Egy Örökös?

Örökösök.

Így nevezik a skandináv istenek leszármazottjait, akik a monda szerint arra szövetkeztek, hogy megvédjék az embereket Loki, a vész démonjának utódaitól, a lélekgyűjtőktől. Az alakváltók, akik képesek voltak egy-egy állat bőrét felvenni, Odin főistentől származtak. A második istenség léte eddig ismeretlen maradt előttem.

Azt tudtam, hogy rajtunk kívül mások is vannak, de nem gondoltam volna, hogy létükről ilyen hamar tudomást szerzek.

Gamel bólintott a helyes válasz hallatán.

– Úgy van.

– És akkor különleges képességgel is rendelkezik.

– De még mennyire – helyeselt Davin. – Az egyik legbecsesebb képességgel mind között.

– Milyen képességgel? – szólt közbe izgatottan Tiane, miközben feje fölött egy almát táncoltatott.

– A jövő látás képességével. – A fiú figyelmen kívül hagyta húgom bravúros mozdulatait, akinek látszólag ez nem tetszett túlzottan, mert elvörösödött arccal visszaeresztette a gyümölcsöt az asztalon lévő tálba.

– Akkor ez most azt jelenti, hogy képes tényleg jövőbe látni?

– Egyedül anyám és leszármazottjai képesek látni a jövőt. Túl nagy felelősséget jelentene, ha szellemileg gyengék kezébe kerülne a képesség, ezért csak tiszta ágon örökölheti meg valaki.

– Te is képes vagy rá?

Davin kimerően válaszolt.

– Mondjuk, hogy igen. Nem látok olyan világos képeket, mint ő, de azért használható. A többi hírnök szempillantás alatt tud közlekedni

bárhol a világban. Kevesen vagyunk és nagy veszteség a számunkra társaim eleste.

– Hányan éltek túl? – vette át a szót Ester néni.

– Mindössze tucatnyian rajtam kívül. Illetve anyám... bízom benne, hogy így van – rándult meg Davin bájos arca.

Ester néni felállt a székből, hogy könnyed, ruganyos léptekkel közelebb menjen a fiúhoz és szeretetével őt is elhalmozza.

– Tudni, hogy miért nem láttad se te, sem az édesanyád előre?

– Nem szólt, hogy bármilyen aggodalmat érezne a jövővel kapcsolatban. Biztos, hogy spontán elhatározás volt, így anyámnak nem volt ideje felkészülnie a támadásra.

– Nem tudsz valahogy kapcsolatba lépni vele? – vetettem fel a kérdést, bár később kicsit bután éreztem magam. – Vagy nem is tudom, hogy lehetséges-e.

– A kérdés nem butaság – mondta Ester néni, mielőtt még a földig süllyedtem volna. – Létezik bár ilyen képesség, de sajnos a Hírnökök nem képesek erre. – Erre Davin olyan arcot vágott, mintha én ébresztettem volna rá, hogy mennyire tehetetlen.

– Mit fogunk tenni? – törte meg a csendet Brett, mielőtt Davin túlságosan kétségbe esne.

– Meg kell találnunk az édesanyámat!

Ester néni megveregette a vállát a fiúnak, annak ellenére, hogy két fejjel magasabb volt, mint ő.

– Vagyunk elegendően elég képességgel, hogy megtaláljuk az édesanyád.

***

Davin visszajáró vendégnek számított minden egyes napon, ezt nem is vettük rossz néven, hiszen társasága igen kellemes volt, és így legalább többet tudhattunk meg a minket körülvevő erőkről. Furdalt a kíváncsiság, hogy az ő faja milyen, és milyen erőket birtokolnak, az egyik szabad délután, amikor a nappaliban talált, elhatároztam, hogy kicsit faggatózom.

Általában sokat konzultált sejtelmesen Ester nénivel és Gamellel, ezt annak tudtam be, hogy az erők és természetfeletti világ terén ők a legtapasztaltabbak, sőt Gamel egyben az egyik Örökös leszármazott.

Egy ilyen alkalommal egy hosszabb délutáni beszélgetést követve léptek ki Gamel dolgozószobájából, bent tölthettek legalább három órát is, egyetlen egy percre sem szakítva meg a tanácskozást. A családom többi tagja nem tartotta ezt furcsának, én párszor megpróbáltam kicsit közelebb férkőzni, de a tölgyfa ajtók elég vaskosnak bizonyultak.

Legutóbbi alkalommal feladtam a kémkedést. A tervemet úgy módosítottam, hogy megpróbálok magától Davintól kiszedni információkat a tanács napirendi pontjai közül. Nem kellett sokat tepernem, mert éppen a kanapén gubbasztottam egy tankönyvvel, amikor ő maga lépett oda hozzám. Marc, Lena és Tiane különfoglalkozásokon ütötték az időt, Ester néni a konyhába húzódott sütögetni, Gamel a tárgyalást követve sebesen elhagyta a házat.

Davin látszólag feszengett, ez volt az első négyszemközti beszélgetésünk. Halványan megéreztem testtartásában és viselkedésében, hogy ő is ugyanazt gondolja, mint sokan mások előtte.

Lélekgyűjtő.

Az Örökösök ősi ellensége.

Nem hibáztattam távolságtartása miatt, fordított helyzetben én is tartottam volna tőle.

Az óvatossága azonban hamar elpárologott.

– Üdv, Kara.

Ölemből letettem tankönyveimet, majd félredobtam a kanapé másik felére, hogy Davin csatlakozni tudjon hozzám.

– Szia!

– Remélem nem zavarlak a tanulásban.

– Nem dehogy! Egy latin verset kellett volna megfejtennem, de sokra még az értelmező kéziszótárakkal se megyek. Azt hiszem, csak az kell, hogy kiszellőztessem a fejem.

A válaszul erre egy együttérző félmosolyt adott, majd puhán, légies mozdulatokkal helyet foglalt a kanapén. Jóságos angyal típus volt, aki még egy pókot se nyomna össze anélkül, hogy ne siratná meg.

A nevéen és a származásán kívül nem tudtam semmit, ezért az előzőkből kiindulva, megpróbáltam útjára engedni a beszélgetésünket.

– Te még tanulsz?

Elnevette magát, mintha ez lenne a legostobább kérdés.

– Már nem. Huszonhét éves vagyok.

– Ó... – haraptam meg a szám szélét. – Ahhoz képest elég jól tartod magad. Én tizennyolcnak néztelek.

Tévedtem. Ez volt a lehető legostobább mondat, ami kiszaladt a számon. Az arcom és a fülem egyből lángolni kezdett.

– Már jó páran mondták ezt – mondta maga elé, majd végül elnevette magát. – Többnyire anyámtól örökölhettem. A családukban rendszerűen öröklődnek a szépségért felelős gének.

– Kár, hogy nekem nincs valami használható szuperképességem. Biztosan segítenék megtalálni édesanyádat.

– Egyelőre nem tudom, mit tehetnék. Megpróbálok túlélőket keresni és tudakolózni. Az én képességeim kevesek, ahhoz, hogy megtaláljam.

Ezen eltűnődtem egy darabig, hiszen többes számban beszélt az erejéről, tehát nem csak a jövőlátást birtokolta, fúrta az oldalamat, hogy mire képes még.

– Másra is képes vagy? A jövőlátáson kívül?

Rám fordította szemét, tekintetében a kíváncsiság jelent meg.

– Ennyire érdekelnek ezek?

– Igen – mocoogtam izgatottan, elmacskásodott lábamat a kanapéről a földre tettem, hogy leplezzem zavaromat. – Tudod, az én családom nem tudta azelőtt, hogy különleges képességgel rendelkezünk. Sőt, még álmunkban sem gondoltuk volna, hogy ilyesmi létezik. Igazából Brettel való találkozás indította el a lavinát. Mi nem úgy éltünk, mint Gamelék. Előtte nem tudtam, hogy lélekgyűjtő vagyok – ejtettem ki a számon a kellemetlen szót.

– Hallottam a nagyszüleidről. Róluk szinte mindenki – helyesbített. – Nem sok példa volt, hogy ilyen előfordult. Két ellenséges erő szerelme szinte csodaszámra megy.

Nagyszerű. Akkor gondoltam bele, hogy valójában a Brett és a köztem lévő dolognak is nagy jelentősége van, mert ha a nagyszüleim szerelméről és házasságáról hasonlóan vélekedtek, akkor bizonyára a mi kapcsolatunk felett sem szabad elsiklani.

Úgy látszott, nem sűrűn történik az, hogy két ellenséges erő ilyen jól megfér egymás mellett. Az én esetemben már csak azért is igazán

érdekes, mert egyszerre hét alakváltóval laktam együtt. Már az elsővel való találkozás biztos halált jelentett volna, én egyetértésben éltem hét egyeddel.

– Hírnöknek lenni klassz dolog, de ki gondolná a saját fajtájáról, hogy nem az.

– Én ezzel vitába szállnék – mormogtam az orrom alatt.

– Erőink között van, hogy páratlan a hallásunk. Akár mérföldekről meghalljuk a hóesést is.

– Jobban hallotok, mint Brett vagy bármelyik alakváltó?

Elvigyorodott.

– Más különben nem lennének hírnökök. – Ezt úgy mondta ki, mint-ha megpróbálna elfojtani magában egy röhögőgörcsöt. – A jövőlátásról már tudsz, meg talán arról is, hogy bárhová el tudok menni a pusztá gondolatokkal. Így szállítjuk a hírt az Asgardok és az Örökösök között.

– Nem tudsz valahogy kapcsolatba lépni anyukáddal? Nem tudsz egyszerűen odamenni, ahol ő van?

– Na, igen – fújta ki a levegőt a száján. – Ha így működne, akkor már rég megtaláltam volna. A keresésére indulhatnánk, de nem tudjuk, hol is tartják fogva. A világ bármely részén lehetne. Ezért nehéz. Bezzeg igazán jó ötlet lenne, amit te mondtál, de sajnos kivitelezhetetlen.

– Létezik olyan, aki képes lenne erre?

– Talán. Talán nem. Olyan sok erő létezik a világban, hogy mire megtalálnák azt a csodalényt, aki képes kapcsolatot teremteni anyámmal, akkor talán már nem is élne.

– Akkor így tényleg nem egyszerű. Azt gondoltam, ha valakinek szuperereje van, akkor bármire képes, de most jövök rá, hogy mennyi-

re nehéz még így is. Hiszen, ha nem a legjobb képességgel rendelkezel, akkor megette az egésztestet a fene.

Davin lágyan mosolygott.

– Azért nem ilyen reménytelen.

– Én is ezt szeretném hinni. Remélem hamar megtaláljuk anyukádat.

– Sajnos annak ellenére, hogy hírnök vagyok, és elvileg látom a jövőt, semmit sem tehetek anyám megmentéséért. Én csak szolgálom a híreket az Örökösöknek és repülök a szél szárnyán... – jegyezte meg olyan viccesen, hogy mindketten jót nevtünk rajta.

– Szóval akkor olyan vagy, mint Hermész?

– Még jobb – jelentette ki öntudatosan, közben kihúzta magát, széles mellkasán csak úgy feszített a lenvászon ing. – Inkább, mint egy Hermész és Apollón keverék. Apollón jövőlátó volt. És mellette még szép is – kacsintott.

Nem mintha arca nem arról árulkodna, hogy hasonló egy görög istenhez.

– Szuper, akkor csak én lógok ki a sorból – zártam szorosra a kezeimet a mellkasomon.

Nem akartam éreztetni, hogy mennyire zavar, hogy mi vagyok, de ez tény. Vitathatatlan és egyre inkább kezdett zavarni, mint hogy büszke legyek rá. Davin megérezte a hangomban a gúnyt és a csalódottságot, ezért megpróbált megvigasztalni.

– A világban mindig is lesz jó és rossz. Meg kell birkózni a feladattal és a ránk kirótt úttal, miközben követnünk kell a szívünket, hogy melyik oldalhoz is tartozunk.

– Hú... ezt egy Enya számból vetted?

Davin értetlenül nézett rám.

– Enya? – kérdezte zavartan.

– Nem érdekes, ő csak egy híres ír énekesnő... – legyintettem.

– Inkább úgy szánom, mint egy jó tanács. De ne szólj erről anyámnak – hajolt közelebb hozzám, majd suttogni kezdett, akárcsak anyja bármelyik pillanatban meghallhatná, amit mond. – Mert nem szereti, ha túl sok hasznos tanácsot osztunk meg másokkal.

– Akkor meg mi értelme, hogy a jövőbe láttok? – néztem rá értetlenül. Ezt tartottam a legnagyobb badarságnak, hiszen a jósok, varázslók és cigány asszonyok is azért osztják meg a képességüket, hogy másokon segítsenek.

Mi értelme lett volna, hogyha csak maguknak tartanák meg azt a sok mindent, amit látnak? Ez önző dolog lett volna.

Davin hátrébb húzódott tőlem, szeme a kandallópárkányán lévő fényképekre ugrott.

– Az ember hajlamos csak egy tanácsot megfogadni és közben elfelejti, hogy a jövőn ő is változtathat. Azt hiszik, hogy utasítás, amit kapnak, és biztosra veszik, hogy az előbb-utóbb meg is történik velük – magyarázta, és újból rám nézett. – A jövőlátás áldás és átok is egyben. Mint mondtam, nagy teher megbirkózni azzal, hogy tudod előre, mi történik másokkal, a szeretteiddel és a barátaiddal. De a jövő olyan képlékeny, hogy nap, mint nap változik. A döntéseink miatt. Attól dől el, hogy hogyan alakul a jövő, amin mindenki változtathat. Semmi sincs kőbe vésve.

Davin szavai elgondolkodtattak. Lehet, hogy sejtelmesen bársonyos, kicsit utópisztikus hangja miatt volt ez, de éreztem, hogy nem véletlen keveredtünk el a témához.

A sors, ami nincs kőbe vésve. Azt már tudtam, ha változtatni akarok a sorsomon, akkor tennem is kell érte, és ha elhatározom, akkor semmilyen akadály nem jöhet közbe.

Egyelőre nem tudtam biztosan mi lesz a holnapi nap folyamán, se a következőn. Nem voltam jövőlátó, de nem is szerettem volna tudni, mi történik, hiszen Davinnak igaza volt. Ha megjósolná nekem, hogy a következő napon meghalok, akkor biztosan rágörcsölnék és hagynám, hogy a dolgok ússzanak a fejem felett, és beletörődnék, ahelyett, hogy harcolnék ellene.

Talán egy figyelmeztetés volt tőle, de egyelőre nem tudtam hova tenni, mégis biztos voltam benne, hogy a későbbiekben számtalan megválaszolatlan kérdésre ad majd nekem választ.

3. fejezet

SZIMAT

A következő napokban el is felejtettem azokat, amiket Davin mondott, sokkal inkább foglalkoztatott a közelgő hétvége és a hátralévő kosármeccs. A tornatanár annyit edzett minket, amennyit csak lehetett, szinte kifulladásig küzdöttük magunkat, a szokásos edzések két-három órára is elnyúltak.

Mindenki izgatottan készülődött a mérkőzésre, ami az egész iskola és város számára nagyon sokat jelentett, ezért rám is borzasztó súly nehezedett.

Bár az erőmben bíztam, azzal nem volt probléma, de úgy kellett ezt az egész nyerést kiviteleznem, hogy közben egyetlen egy szurkolónak, családtagnak és a bírónak se tűnjön fel. Többször csináltam már ilyet, mégis ennek nagy tétje volt, sokkal nagyobb volt a kockázat is, hogy a megnövekedett számú bírói létszám felfigyel a csalásra. Arra számítottam, hogy minden feltűnés nélkül tudom majd véghez vinni a passzok elszedését és a kosárra dobást, hogy az ne úgy látszódjon, mintha valami természetfeletti képességgel hajtanám végre.

Éppen ezért megkértem Brettet, Marcot és Tiane, hogy minél többet gyakoroljunk, persze nekik nem mondtam el, hogy a közeledő kosármeccs miatt vagyok ennyire izgatott, és szeretnék minél többet